

ชีคคัมภีร์ ทาสหัวใจ

มิราด้า

เธอเป็นผู้หญิงที่เขาต้องการอย่างคลั่งไคล้

และแล้วเขาก็ต้องแปลกใจ

เมื่อกลายเป็นผู้ชายคนแรกและคนเดียวของผู้หญิงที่ขึ้นชื่อว่าม่าย

ชนคิ้วดำสนิทเล็กขึ้นและทริหน้ารู้สึกหน้าร้อนวูบวาบ ชายคนนี้มีอาการคล้ายคลึงกับไฟชัลอย่างปฏิเสธไม่ได้ แต่ความรู้สึกของเธอต่อไฟชัลเป็นความรักใคร่แบบเพื่อนและพี่ชาย ไม่ว่าจะเป็นไฟชัลหรือผู้ชายคนไหนก็ไม่เคยปลุกเร้าความรู้สึกเร้าร้อนด้วยความปรารถนาทางเพศที่แสนลึวในเส้นเลือดน่าตกใจแบบนี้ เธอรู้สึกประหม่ากับความเป็นแมนผู้ชายทั้งแท่งของชายแปลกหน้าจนเธอแทบจะปากอ้าหวอ หญิงสาวบังคับבלמחאיใจให้เป็นปกติ เดินตรงเข้าไปที่โต๊ะทำงานและวางถาดในมือ

“อันชื่อทริหน้าคะ” เธอยิ้มอย่างลึกลับ ยื่นมาออกมานิดหน่อย และรอให้เขาแนะนำตัวกลับ แต่แล้วยิ้มก็ต้องค้างจางจ้อยเมื่อเขาไม่ตอบ

“เออรินน้ำชาแล้วก็ไปได้ ไม่มีความจำเป็นต้องอยู่รับใช้อีก” เขาบอกอย่างไว้ตัวด้วยเสียงห้วนวางอำนาจ ก่อนจะหันกลับไปมองนอกหน้าต่างที่หิมะกำลังตกเป็นปุยฝอย

ทริหน้าจ้องมองหลังที่แข็งแกร่ง ซ็อกสุด ๆ กับความขี้เต๊ะหยิ่งยโส เขาคิดว่าเป็นใครใหญ่มาจากไหน กล้าดียังไงมาพูดกับเธอราวกับเป็นเจ้าของยิ่งใหญ่ ราวกับเธอเป็นสาวใช้สมัยวิกตอเรียนโน่น

เชกมัทพทาสหัวใจ

โดย มิราด้า

จอย
บุ๊คคลับ

ณ พระราชวังหลวง อาณาจักรทะเลทรายแห่งควับบาห์

เจ้าชายความาห์ บิน คาคีลิด อัล มุนตาสซีร์ เริงฝีเท้าผ่านกลางวังตรงไปที่ห้องประทับส่วนพระองค์ของกษัตริย์คาคีลิด สีหน้าบนใบหน้าหล่อเข้มของชายหนุ่มเคร่งเครียดดูต้นจนยามวังแทบจะกระโดดหลบเพื่อเปิดทางให้

“ทรงเป็นยังงี้บ้าง” ชายหนุ่มถามเสียงห้วน เมื่ออาวาน คนรับใช้ส่วนตัวของเจ้าพ่อทำความเคารพ

“ทรงบรรทมพะยะคะฝ่าบาท แพทย์หลวงถวายยานอนหลับและสั่งว่าพระองค์จะต้องพักผ่อนพะยะคะ” อาวานตอบเบาๆ พลางก้มค่านับอย่างกังวลใจที่หน้าประตูห้องบรรทม

“ไม่เป็นไร อาวาน ฉันไม่มีความตั้งใจจะไปรบกวนพระองค์ท่านหรอก” ความาห์บอกอย่างให้ความมั่นใจ “ข่าวเรื่องการสิ้นชนม์ของเจ้าชายไฟซาลเป็นเรื่องน่าตกอกตกใจสำหรับเราทุกคน แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเจ้าพ่อ”

“พระองค์ทรงเศร้าเสียพระทัยอย่างใหญ่หลวงพะยะคะ ท่านยังไม่ทรงหายสนิทจากการติดเชื้อไวรัสเมื่อเร็วๆ นี้พะยะคะ กระหม่อมเกรงว่าข่าวนี้คงจะทำให้พระองค์ทรมาน” อาวานพูดขี้นม “ทรงพระเกษมสำราญขึ้นเมื่อทรงทราบว่าพระนัดดา ซึ่งเวลานี้กลายเป็นเด็กกำพร้าพะยะคะ”

ความาห์ของความาห์ก็ตัดสินใจเป็นต้นด้วยพยายามจะควบคุมอารมณ์เมื่ออาวานพูดต่อ

“พระองค์ทรงมีพระราชประสงค์ให้เจ้าชายเสด็จไปประเทศอังกฤษ เพื่อนำพระนัดดากลับมาที่ควับบาร์พะยะคะ”

“ฉันรู้ว่าเจ้าพ่อมีพระประสงค์เรื่องนี้” ความาห้พูดเสียงเข้ม เดินผ่านไปทีหน้าต่างและจ้องมองออกไปยังสวนสะพรั่งสวยงามที่ตกแต่งด้วยน้ำพุไหลกระเซ็นสายสู่สระน้ำสีฟ้าสด พื้นที่ทะเลทรายของพระราชวังได้รับการปรับสภาพตกแต่งจนไม่มีสภาพเดิมเหลือ นอกอาณาเขตกำแพงพระราชสถานสมัยศตวรรษที่ยี่สิบเป็นท้องทะเลที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา และหาดทรายสีทอง

พระอาทิตย์ยามใกล้อัสดงเคลื่อนคล้อยจนเหมือนลูกบอลขนาดยักษ์ ท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีเจดชมพูละแดงส้ม ชายหนุ่มจำได้ถึงช่วงเวลาที่เขาและไฟซาลเคยขี่ม้าผ่านผืนทราย หรือตอนที่ปล่อยเหยี่ยวและเฝ้าดูให้มันโฉบขึ้นสู่ท้องฟ้าสีคราม ทั้งสองเคยเป็นยิ่งกว่าพี่น้อง สนิทสนมกันเหมือนเพื่อนรัก แต่แล้วความรักผูกพันของทั้งคู่กลับขาดสะบั้น เพียงเพราะพี่น้องต่างตกหลุมรักผู้หญิงคนเดียวกัน คิวของความาห้ขมวดเย็น ความรักเขารู้แล้วว่า มันเป็นเพียงอารมณ์ที่สร้างความหายนะและเขาจะไม่วันปล่อยให้มันครองครองหัวใจและความคิดอีกเลย

เสียงอาวานพูดขึ้นอีก “เจ้าชายคงทรงทราบว่าเจ้าพ่อของพระองค์ทรงมีความหวังเสมอว่าพระองค์จะทรงคืนดีกับเจ้าพี่ และทรงหวังเสมอมาว่าเมื่อสิ้นพระชนม์แล้ว เจ้าชายไฟซาลจะทรงกลับมาปกครองประเทศควับบาร์ แต่ในเมื่อตอนนี้เจ้าชายไฟซาลทรงสิ้นชนม์ก่อน และก็มีความไม่สงบในประเทศเมื่อประชาชนกำลังรอคอยให้กษัตริย์ทรงสถาปนารัชทายาทองค์ใหม่ ขอประทานอภัยกระหม่อมด้วยพะยะคะที่สรุปว่า...” คนรับใช้เก่าแก่ขยับตัวอย่างประหม่อติดเมื่อเห็นความาห้รีต่าจ้อง

“แต่กระหม่อมทราบว่าพระองค์ท่านทรงอยากเห็นเจ้าชายทรงแต่งตั้งตัวแทนที่จะดำเนินธุรกิจในประเทศอเมริกามานาน เพื่อว่าเจ้าชายจะได้ทรงกลับมาประทับที่ควับบาร์ และทรงอภิเษกสมรส ยิ่งตอนนี้พระ-

องค์ทรงหวังมากกว่าที่เคยพะยะค่ะ มันเป็นหน้าที่ของเจ้าชายพะยะค่ะ”

ความหยาบคายเกิดขึ้นอย่างไว้วัดและจึงคนรับใช้

“ฉันไม่ต้องการคำสอนของเจ้าเรื่องหน้าที่ของฉัน” ชายหนุ่มตอบเสียงเย็น “เจ้าลืมน้ำที่ของเจ้า อาราน”

ความารู้้อยู่แล้วโดยไม่ต้องมีคนบอกว่าการสิ้นชนม์ของเจ้าฟีย่อมหมายถึงว่า นับแต่นี้เขาจะไม่มีชีวิตเป็นของตัวเองอีกแล้ว เขาจะปิดความรับผิดชอบประเทศที่ครอบครองเคยปกครองมาหลายชั่วอายุคนไม่ได้ แต่การแต่งงานนั้นเป็นอีกเรื่องที่เขาไม่เห็นความจำเป็น

“ถ้าเจ้าจำได้ ฉันก็เกือบจะแต่งงานเมื่อหกปีที่ก่อนแล้ว กับผู้หญิงที่เจ้าพอทรงเลือก แล้วดูสิว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนนี้ฉันจะแต่งงานก็ต่อเมื่อฉันพร้อมและต้องการเท่านั้น” ว่าแล้วก็หันขวับเดินจากหน้าต่างผากกลางห้อง หยุดเพื่อจะหันมองคนรับใช้ผู้ซื่อสัตย์

“เมื่อเจ้าพอทรงตื่น ช่วยกราบทูลด้วยว่าฉันไปอังกฤษแล้ว”

บ้านอิงเกิลตัน ทำเรือยอร์คเซอร์เหนือ

“คุณผู้หญิงทริน่าคะ! มร.กอร์ดอน สเตรเกอร์มาขอพบคะ” เสียงของอลิซ เทรินต์ แม่ครัวและแม่บ้านของบ้านอิงเกิลตัน ประกาศขึ้นเมื่อทรินาเดินเข้าครัว “เห็นบอกว่าเป็นทนายของคุณผู้ชายไฟชาลคะ และเขาพูดเรื่องพินัยกรรมอะไรนี้แหละคะ”

“อ้อ ใช่จ๊ะ” ทรินาพยักหน้ารับ “ฉันพูดกับเขาทางโทรศัพท์เมื่อสองวันก่อน และเห็นบอกว่าจะขึ้นมาที่นี่จากลอนดอน”

“คะ ตอนนี้รออยู่ในห้องสมุดแล้วคะ” อลิซขะจักมือจากการปกมั้นฝรั่งและมองความมอมแมมของทรินา “นั่นคุณไปทำอะไรมาคะ ยังกับไปบุกเหมืองถ่านหินมาเนอะคะ”

“ก็จัดรีอของในห้องนอนใหญ่จ๊ะ” หรินาก็มองกางเกงยีนส์เปื้อนเประฝุ่นอย่างช้าๆ “ตอนนี้หนูন্নอยกาซึมของรานอนเตียงจริงจ้ะ” แล้วห้องเด็กก็เล็กเกินไปที่จะเก็บของเล่นทั้งหมดแล้วจ๊ะ ห้องนอนใหญ่นั้นจะเป็นห้องสำหรับไว้เล่นที่เพอร์เฟ็คมากๆ ฉันต้องทำตัวให้ยุ่งไว้จ๊ะ” หญิงสาวพูดอย่างจะแก้ตัว เมื่อเห็นอลิซเล็กคิ้วรวาจะถาม

เวลาที่กาซึมตื่นก็โอเคอยู่ เพราะต้องคอยดูแลและเล่นกับเด็กชายวัยสามขวบที่แสนซุกซน แต่เธอกลายเป็นหวาดผวาทอนที่กาซึมนอนกลางวัน เพราะพอมีเวลาอยู่เงียบๆ คนเดียวหญิงสาวก็เอาแต่ครุ่นคิด

เป็นเวลาเกือบสามสัปดาห์แล้วนับจากไฟซาลจากไป การเสียชีวิตของเขาเป็นไปตามที่คาดคิด เขาเคยบอกเมื่อประมาณปีที่แล้วว่าเขามีเนื้องอกในสมองที่ผ่าตัดไม่ได้ และเธอก็ค่อนข้างดีใจที่เขาหมดความทรมานไปสู่สุคติ อาจจะไปได้พบกับมารีย์มกรรยาที่รักที่ปลายทางข้างเผือก

แต่ไฟซาลเปรียบเสมือนเพื่อนคนเดียว และหรินาคิดถึงเขาเหลือเกิน เธอไม่สามารถกำจัดความรู้สึกกลัวที่มักจะแวบขึ้นมาเมื่อคิดถึงอนาคตความอยู่ดีมีสุขของกาซึมเป็นหน้าที่รับผิดชอบของเธอเพียงคนเดียว และเธอก็กลัวเหลือเกินว่าจะทำให้ไฟซาลต้องผิดหวัง

หญิงสาวหันไปมองเด็กน้อยผู้ที่ทำให้เธอเข้ามาในครัว ตอนนี้แกกำลังเปิดลิ้นชักในลิ้นชักนี้ดูของข้างใน กาซึมกำลังร้องเพลง The Wheels on the Bus และหัวใจของ หรินาก็มืดรำวกับเสียงแจ๊สไร้เดียงสาของเด็กน้อย แกถามถึงไฟซาลหลายครั้งแล้ว แต่ก็ดูเหมือนจะเข้าใจเมื่อเธออธิบายว่าแดดขึ้นนอนหลับถาวรไปแล้ว

มันเป็นเรื่องที่ยากลำบากที่สุดที่เธอเคยทำในชีวิต และภาพของกาซึมน้อยใบหน้าหม่นหมองบนตักก็ยังทำให้เธอต้องน้ำตาคลอ แต่ถึงแม้ว่าเด็กน้อยจะทำตัวติดแถมมากกว่าปกติ หากก็ดูเหมือนจะรับมือกับข่าวได้ดีเหลือเชื่อ อาจจะเป็นเพราะแกยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจว่าตอนนี้แกตัวคนเดียวแล้วในโลกใบนี้

แต่กาซิมไม่ได้มีแค่ตัวคนเดียว ทริ่นาคิดถึงตัวเอง จริงอยู่ แกอาจจะไม่มีญาติพี่น้อง แต่แกก็ยังมีทริ่นา และเธอก็จะรักและปกป้องแกอย่างสุดชีวิตตราบนานเท่านานอย่างที่เธอเคยสัญญากับพ่อของเด็กน้อย

“ฉันเตรียมหาให้แล้วค่ะ” เสียงอลิซแทรกความคิดขึ้นมา “ถ้าคุณจะไปเอง ฉันจะดูคุณหนีกาซิมให้ค่ะ”

ทริ่นามองที่ถาดถ้วยชา “ทำไมถึงจืดจางที่ล่ะจะ อลิซ”

“มร.สเตรเกอร์พาคนมาด้วยอีกคนค่ะ เล่นเอาฉันแทบตกใจตายเนอะ ค่ะตอนที่เดินเข้ามา ตอนนั้นฉันคิดว่าเป็นผีของคุณผู้ชายไฟชาลซะ อีกค่ะ” แม่ครัวหัวเราะขำตัวเอง

“ฉันว่าคงเป็นเพราะแสงดวงตาค่ะ แต่เขาต้องเป็นพวกตะวันออกกลางแน่ๆ แถมหล่อด้วยค่ะ ประสาทสูง เข้ม แล้วก็หล่อลากดิน และหลายส่วนบนใบหน้าก็ทำให้คิดถึงคุณผู้ชายค่ะ คุณคิดว่าเขาจะเป็นญาติหรือเปล่า ค่ะ” อลิซตอบท้ายด้วยคำถาม

ความรู้สึกไม่ค่อยสบายใจแปลกๆ มวนอยู่ในช่องท้องของทริ่นา

“คุณผู้ชายไม่มีญาติจ้ะ” เธอรีบอธิบาย “ฉันไม่ทราบว่าเขาคนนั้นเป็นใครจ้ะ แต่อาจจะเป็นส่วนทางธุรกิจของคุณผู้ชาย ฉันรีบไปพบพวเขาดีกว่านะ” ทริ่นาว่าพลางคว้าถาดชา

อลิซมองกวาดชุดมอมแมมที่ทริ่นาใส่ “ฉันอยากแนะนำให้คุณไปปรับเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่คงไม่เวลามีแล้วค่ะ หิมะกำลังจะตก และฉันรู้ว่ามร.สเตรเกอร์ทำทางอยากรีบกลับเข้าเมืองก่อนที่อากาศจะเลวร้ายมาก”

ทริ่นารีบออกไปจากครัว ตอนที่เดินผ่านทางเดินพื้นไม้โอ๊ค เธออดแหวะดูเงาตัวเองในกระจกและอึ้มแฮะๆ ไม่ได้ กางเกงยีนส์ซีดๆ และเสื้อยืดขาวดูเลอะเทอะกว่าที่คิดซะอีก แถมผมเผ้าซึ่งมัดไว้เป็นเปียยาวก็หลุดรุ่มผมหยิกย่อยมระเิบหน้า แต่มร.สเตรเกอร์และแขกที่มาด้วยคงไม่มานั่งสนใจใยดีว่าเธอดูเป็นยังงัยหรอก ทริ่นาบอกตัวเองเมื่อจับถาดมันไว้ในมือ

เดียวและอีกมือผลักประตูห้องสมุด แต่แล้วก็ต้องชะงักกึกจนถัวขาเนื้อบาง กระแทกกันกับจานรองตั้งก้องแก๊ง

ผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าต่างเหม่อมองออกไปที่วิวท่าเรือสลัวๆ ในวินาทีนั้น หัวใจของทรินาเหมือนจะหยุดเต้นและก็นึกเข้าใจที่อลิซบอกว่าคิดว่าเห็นผีของไฟซาล

ชายแปลกหน้าคนนี้มีเค้าโครงหน้าที่คล้ายคลึงมากๆ เช่นเดียวกับ ผิวน้ำตาลทองและผมสีดำขลับ และเมื่อเขาหันหน้ามา เหตุผลและสติของเธอก็อันตรธานด้วยจินตนาการที่หัวนโหนว

ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่ผีปีศาจ เขาออกจะมีเลือดเนื้อมีชีวิต และความคล้ายคลึงกับไฟซาลก็เป็นเพราะมีหน้าตาแบบตะวันตกกลางและผิวสีเดียวกัน ทรินาบอกตัวเองอย่างหงุดหงิด

เขาอยู่ในชุดสูทไร้ที่ติสีเทาเข้มที่เน้นร่างเพรียวและแข็งแกร่ง ทรินาทิ้งกับความสูงที่น่าจะประมาณหกฟุตห้าถึงหกนิ้ว ไหล่กว้างใหญ่สง่างามแสดงถึงความแข็งแรงและพลังกำลัง แต่มันเป็นใบหน้าที่จับสายตาและหัวใจให้เต้นแรงกระหน่ำอยู่ในอก

ผมของชายหนุ่มตัดค่อนข้างสั้นเกือบจะติดหนังศีรษะ ดวงตาสีดำขลับใต้ขนตาดกดำ จมูกโด่งงุ้มเป็นตะขอน้อยๆ แต่ก็ไม่ได้ทำลายความสมบูรณ์แบบของใบหน้าราวรูปปั้น ซึ่งประกอบด้วยโหนกแก้มสูงและกรามสีเหลืองที่คมกร้าว เขาเป็นตัวแทนแห่งความงามของบุรุษเพศแท้ๆ...

ทรินาคิดอย่างอ่อนใจด้วยลมหายใจที่ชะงักติดอยู่แค่คอ

เขาช่างดูหล่อจนเกือบไม่เหมือนของจริง ราวกับถูกแอร์บรัชตกแต่งมาเพื่อให้เพอร์เฟ็ค แต่เขาไม่ใช่ภาพจากนิตยสาร เขามีเลือดเนื้อตัวจริง

และทรินาก็ถึงกับตกใจกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นของตัวเอง

ชายหนุ่มจ้องมองด้วยสายตาเย็นชานิ่งนานจนทรินาหน้าแดงขึ้น “สวัสดีค่ะ ฉันมีข่าวค่ะ คุณๆ อาจจะหนาวแย่แล้ว ระบบทำความร้อนที่อิงเกิ้ลดินนี่ไม่ค่อยสมบูรณ์แบบค่ะ”

ชนคือตัวสนิทเลิกละกันและทรินารู้สึกหน้าร้อนอวบวบ ชายคนนี้มี
ความคล้ายคลึงกับไฟซาลอย่างปฏิเสธไม่ได้ แต่ความรู้สึกของเธอต่อไฟ-
ซาลเป็นความรักใคร่แบบเพื่อนและพี่ชาย ไม่ว่าจะเป็นไฟซาลหรือผู้ชายคน
ไหนก็ไม่เคยปลุกเร้าความรู้สึกเร้าร้อนด้วยความปรารถนาทางเพศที่แล่นลือ
ในเส้นเลือดน่าตกใจแบบนี้ เธอรู้สึกประหม่ากับความเป็นแมนผู้ชายทั้งแห่ง
ของชายแปลกหน้าจนเธอแทบจะปากอ้าหวอ หญิงสาวบังคับปลมหายใจให้
เป็นปกติ เดินตรงเข้าไปที่โต๊ะทำงานและวางถาดในมือ

“ฉันชื่อทริน่าค่ะ” เธอยิ้มอย่างลึกลับ ยื่นมาออกมานิดหน่อยและ
รอให้เขาแนะนำตัวกลับ แต่แล้วยิ้มก็ต้องค้างจางจอยเมื่อเขาไม่ตอบ

“เธอรินน้ำชาแล้วก็ไปได้ ไม่มีความจำเป็นต้องอยู่รับใช้อีก” เขา
บอกอย่างไว้ตัวด้วยเสียงหัวเราะอานาจ ก่อนจะหันกลับไปมองนอกหน้าต่าง
ต่างที่หิมะกำลังตกเป็นปุยฝอย

ทริน่าจ้องมองหลังที่แข็งแกร่ง ซ็อกสุดๆ กับความขี้อะหยังยโส
เขาคิดว่าเป็นใครใหญ่มาจากไหน กล้าดียังไงมาพูดกับเธอราวกับเป็นเจ้าของ
ผู้ยิ่งใหญ่ ราวกับเธอเป็นสาวใช้สมัยอดีตเรียนโน่น

จากซ็อกก็กลายมาเป็นโมโห เธอใช้ชีวิตในวัยเด็กด้วยความรู้สึก
ไร้ค่า จนเมื่อพ่อแม่อุปถัมภ์ได้ช่วยดึงเธอจากชีวิตที่กำลังจะตกต่ำสุดขีด
และยืนยันที่จะสอนให้เธอเป็นคนมีคุณค่าต่อสังคม แทนที่จะเป็นแค่เด็ก
ข้างถนน แต่ความมั่นใจในตัวเธอที่แสนบอบบางซึ่งเธอสร้างขึ้นเมื่ออาศัย
อยู่กับจอห์นและแอนนา แบล็ค ก็มักจะถูกทำลายได้ง่ายๆ และในใจลึกๆ
แล้ว ทริน่าก็ยังเหมือนเด็กขาดรักและวัยรุ่นหัวรั้นเกร ผู้ที่ถูกทิ้งไว้ในสถาน
สงเคราะห์หลังจากแม่ตายเพราะเฮโรอีน

หญิงสาวกัดปากและหุบปากเอาไว้ในมือ ต่อสู้กับความอยากจะเดิน
ออกจากห้อง และบอกนายแปลกหน้าว่าให้น้ำชาร้อนๆ นี่วาดหัวตัวเองซะ
แต่ก่อนที่เธอจะทันพูด ประตูห้องสมุดก็เปิดผลัวะ ทนายความผมสีเทาที่
เธอเคยพบมาครั้งหนึ่งตอนไปลอนดอนกับไฟซาลก็รีบเร่งเดินเข้ามาในห้อง

“อา คุณทรีน่า มีชาด้วย เยี่ยมไปเลยครับ” กอร์ดอน สเตรเกอร์ ทักทายอย่างกระตือรือร้น ยิ้มของเขาส่งผ่านจากทรีน่าไปที่ชายหนุ่มที่ข้างหน้าต่าง แต่เมื่อเห็นหิมะที่เริ่มตกหนาตาก็นำนิ้ว เขาก็มลงมองนาฬิกาข้อมือเมื่อลงนั่งและหยิบเอกสารวางบนโต๊ะตรงหน้า

“นั่งสิครับ ทั้งสองคน เราจะได้เริ่มกันเลย ดีมั๊ยครับ” เขาบอกเร็วๆ แต่กึ่งกับท่าทางขมวดคิ้วนิ้วหน้าของชายแปลกหน้า “ไม่นานหรอกครับ พนัยกรรมของคุณไฟซาลง่ายและสั้นตรงไปตรงมาที่สุดครับ”

ความหายยังคงยืหนึ่ง หรือตามองสาวใช้ที่ดึงเก้าอี้ เขาเริ่มรู้สึกถึงรูกลองใหญ่ที่โหวงเหวในช่องท้องและความรู้สึกอัดอัดในอก รวบรวมหายใจไม่ออกเหมือนกับตอนที่รู้สึกทันทีที่หญิงสาวเปิดประตูเดินเข้ามาในห้อง เธอน่าจะเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดที่เขาเคยเห็น...

ชายหนุ่มนึกพลางหงุดหงิดกับร่างกายที่มีปฏิกิริยาตอบรับเส้นทางเพศของหญิงสาวและวิ่งพล่านในสายเลือดขณะนี้ ใบหน้าที่ลงตัวสวยหยดย้อยนั้นช่างตรึงใจจนเขาเอาแต่จ้อง ต้มด่ำกับทุกรายละเอียด ตั้งแต่โหนกแก้มสูง ดวงตาสีเทาใสมกลมโตที่กำลังมองเขาอยู่ใต้คิ้วเรียวสีน้ำตาลจมุกเป็นเส้นตรงเล็กๆ และริมฝีปากที่เกือบจะกว้างเกิน

แต่อวบอ้อมและน่าจูบเป็นที่สุด...

ผมสีน้ำตาลแดงถักเป็นเปียหนายาวจนเกือบถึงเอว สีของมันทำให้เขานึกถึงสีแดงเข้มของใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วง หลายปีมาแล้วเมื่อเขาเป็นนักศึกษาอยู่ที่ฮาร์เวิร์ด เขาเคยทิ้งตะลึงกับภาพสีสันหลายเฉดสีของต้นไม้ที่เตรียมผลัดใบของธรรมชาติที่ปั้นแต่งแห่งฤดูกาลในนิวอิงแลนด์ ตอนนั้นเขารู้สึกคันมืออยากจะปลดริบบิ้นที่ผูกผมของเธอและใช้นิ้วสางเสยเข้าไปในกลุ่มผมสีแดงเฉดทองนั้นเหลือเกิน

สายตาของเขาลดต่ำลงและมองที่ร่างเล็ก หน้าอกเต่งตึงตั้งต้นอยู่ใต้เสื้อยืด ต่ำลงไปจนถึงเอวบาง สะโพกแคบและขายาวที่อยู่ในกางเกงยีนส์ขนาดในบันปลายของชีวิต ก็ยังเห็นชัดว่าไฟซาลมีสายตาเฉียบคมในการ

มองผู้หญิงสวย ถ้าสาวใช้ในบ้านจะเป็นที่หาความสำราญเล็กๆ น้อยๆ ความคาดหวังอย่างนี้แหละ ถึงแม้เขาจะคาดหวังว่าสาวใช้ในบ้านผู้ดีน่าจะแต่งตัวชุดยูนิฟอร์มแทนที่จะเป็นกางเกงยีนส์ฟิตแนกซ์แบบนี้

แต่ทำไมนายถึงได้เชิญให้ผู้หญิงคนนี้ ผู้ที่ความมาห์สรุปจากการแต่งกายว่าน่าจะเป็นหนึ่งในคนรับใช้ ให้อยู่ตอนเปิดพินัยกรรมของไฟซาล เธอจะเป็นผู้ได้รับมรดกด้วยจ้ะหรือ เธอออกจะสวยนี่ และไฟซาลก็เป็นพ่อม่าย...

แต่คิดว่าไฟซาลอาจจะแบ่งมรดกให้จากการที่เธอเคยบำรุงบำเรอให้บริการก็ทำให้รู้สึกคลื่นเหียน ความมานี้กดตัวเองที่มีความคิดฟุ้งซ่านเกินเลยไม่เข้าเรื่อง

สายตาของเขาปะทะเข้ากับเสื้อกับของเธอ และอึดใจนั้นบางอย่างก็ลุดโชนเข้าไถ่กัน!

ปฏิภริยาสารเคมีบางอย่างที่ทำให้ทั้งเธอและเขาช็อกพอกัน

แต่สายตารูปโชนของเธอก็ลดลงเกือบจะในทันทีและเปลี่ยนเป็นความสับสน ความเจ็บปวดในท้องถูกแทรกขึ้นด้วยเสียงกระแอมกระไอเบาๆ ของทนาย เสียงนั้นเตือนให้ความมาห์รู้ว่าเขาไม่ได้มาที่นี่เพื่อจะมองสาวใช้ชายหนุ่มเก็บกดเสียงสบ และเดินไปที่โต๊ะ ดึงเก้าอี้และทิ้งตัวลงนั่ง เวลาเดียวกันกับที่สาวใช้ลงนั่งที่เก้าอี้ตัวข้างๆ

กอร์ดอน สเตรเกอร์ กระแอมก่อนจะเริ่มอ่านพินัยกรรม

“ข้าพเจ้า ไฟซาล บิน คาร์ลิต อัล มุนตาสซีร์ ขอยกที่ดินทั้งหมด รวมทั้งบ้านอิงเกิลดินและสิ่งของทุกชิ้นในบ้านแด่ ภรรยาของข้าพเจ้า”

จากทางตา ทรินาเห็นชายแปลกหน้าสะดุ้งโหยงลุดนั่งตัวตรงในเก้าอี้ เสียงดังแผดขึ้นอย่างหมดจดทน

“ฉันเข้าใจว่าพี่สะใภ้ของฉันตายไปตั้งสามปีแล้ว พินัยกรรมนี้ใช้ไม่ได้แล้ว มันจะต้องมีอันที่ใหม่กว่านี้สิ” เขากะซากเสียงดูดน

กอร์ดอน สเตรเกอร์ เงยหน้ามองผ่านหลอดขอบแว่นตาและพูดด้วย

เสียงเย็น

“ผมขอยืนยันว่านี่เป็นพินัยกรรมฉบับใหม่ที่สุด ลูกความของผม
เพิ่งให้ผมบันทึกเมื่อสิบเดือนที่แล้ว”

ทนายความลึงเลนิตหน้อยเมื่อบมองระหว่างใบหน้าซีอกของหนุ่ม
สาวที่ตรงข้ามโต๊ะ แล้วเขาก็เริ่มเข้าใจ ก่อนจะส่ายหน้า

“ขอโทษครับ ผมไม่ทันได้แนะนำคุณสองคนเพราะผมคิดว่ารู้จักกัน
แล้ว หรือเคยพบกันแล้ว... ที่งานแต่งงาน” ความสับสนงงันของเขายิ่งมาก
ขึ้น

“แต่เห็นได้ชัดว่าผมคิดผิด” เขาพูดซ้ำๆ เมื่อทั้งสองยังจ้องหน้า
เหวอใส่กัน “ขอโทษจริงๆ ครับ ผมไม่เคยนึกเลยว่าคุณทั้งสองไม่รู้จักกัน
คุณทริน่าครับ ผมขอแนะนำให้รู้จักกับซีค ความมาห์ บิน คาห์ลิด อัล มุน-
ตาสซีร์ น้องชายของคุณไฟซาลครับ และซีคความาห์นี่คือคุณทริน่า ภรรยา
คนที่สองของคุณไฟซาล”

ผนังที่มีหนังสือเรียงเป็นแถวในห้องสมุดดูจะปิดบังเรื่องราวจะลั้ม
คว่ำ ทริน่าคว่ำขอบโต๊ะและพยายามจะทำความเข้าใจกับคำพูดของกอร์-
ดอน สเตรเกอร์

“แต่ไฟซาลบอกว่าเขาไม่มีญาติพี่น้องนี่คะ” เธอพิมพ์เสียง สายตา
แล่นจากใบหน้าของนายไปที่คุณชายที่นั่งข้างๆ ผู้ที่มีสีหน้าเย็นชาบั่นปึง
เยื่อหุ้ม จนทำให้สันหลังของเธอเย็นวาบ

“นี่จะต้องมีอะไรผิดพลาดสักอย่าง” ความมาห์พูดกับทนายที่นั่งตรง
ข้าม เสียงหัวนดังของเขาก้องในความเงียบที่ตึงเครียด ความตกใจแล่น
วาบอยู่ในร่าง ผสมกับความโกรธรุนแรงเข้าแทนที่ความเศร้าเสียใจซึ่งอยู่
ในใจนับตั้งแต่ได้ข่าวว่าไฟซาลเสียชีวิต

ด้วยความขมขื่นเจ็บใจที่เขาแพ้พี่ชายอีกครั้ง เหมือนอย่างเมื่อหก

ปีที่แล้วยังทำให้เขาโกรธยิ่งมากขึ้น ผู้หญิงคนนี้ ผู้ซึ่งมีดวงตาสีควันไฟ และปากห้อยย้อยอวบอิม เป็น ภรรยา ของไฟซาล ไฟซาลเคยได้ปลดผมสลวยของเธอและมองอย่างเพลิดเพลินเมื่อมันทั้งตัวสะบัดตกลงกลางหลัง เขาเคยได้ลูบไล้มือกับผิวนวลเนียนรavnานนม เหมือนอย่างที่คุณมาห์ฝัน เพื่องอยากจะทำในวินาทีที่เห็นหญิงสาว

และขนาดรู้ว่าเธอเป็นภรรยาม่ายมากมาย ของพี่ชายที่เพิ่งตายไป สองสัปดาห์ ก็ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกเรารอนกับเธอน้อยลงเธอ และก็ไม่ได้ลดอาการคลั่งอยากจะทำอะไรกับเธอและถอดเสื้อผ้าจากร่างยั่วยวน จับเธอขึ้นพาดชิงกับโต๊ะและเข้าครอบครอง

ชายหนุ่มบิตริมฝีปากอย่างคลีนได้ตัวเอง และแทบจะเงยหน้าขึ้นมองเธอไม่ได้ระหว่างพยายามบังคับควบคุมฮอร์โมนที่พุ่งกระชูด

จะสำคัญอะไรว่าเธอเป็นใครหรือมีความสัมพันธ์อะไรกับไฟซาล ชายหนุ่มถามตัวเองอย่างเคื่องคั้น ความมั่งคั่งของเขา บวกเข้ากับความคิดที่เขารู้ดีว่าเป็นโชคลาภที่พระเจ้าประทานมาให้ตั้งแต่เกิด หมายถึงว่าเขาสามารถขึ้นเลือกผู้หญิงคนไหนก็ได้จากจำนวนสาวสวยที่ไม่จำกัด และเขาก็ทำเช่นนั้นอยู่บ่อยๆ เขาไม่ต้องการการกีดกันจากพี่ชาย เขามีเหตุผลเดียวที่มาที่นี่ และเป็นเพียงสิ่งเดียวที่เขาสนใจที่นี่

เขาลุกขึ้นยืนและเดินกลับไปหน้าต่าง ด้วยความต้องการที่จะวางตัวให้ห่างหญิงสาวผู้ที่ช่างมีอิทธิพลรุนแรงต่อฮอร์โมน

ทริหน้าผุดลุกจากเก้าอี้และจ้องมองตาม “ไม่ผิดค่ะ ฉันขอยืนยันฉันเป็นภรรยาของไฟซาล และฉันมีใบทะเบียนสมรสเป็นข้อพิสูจน์” เธอเถียงอย่างร้อนรน

ความห้าวหาญ “ขอโทษ ฉันไม่ยักรู้ เครื่องแต่งกายของเธอไม่ได้บอกถึงสถานภาพของการเป็นภรรยาของชีคเลย ฉันสรุปเอาว่าเธอเป็นสาวใช้ในบ้านนี้”

ใบหน้าของทริหน้าแดงก่ำและร้อนผ่าวเมื่อรู้สึกถึงสายตาของ

ชายหนุ่มที่มองกวาดราวจะให้คะแนน และนี่กำหนดตัวเองอยู่ในใจที่ไม่ได้พยายามจะเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ดูเรียบร้อยเหมาะสมเพื่อมาพบกับกอร์ดอน สเตรเกอร์ แต่ใครจะคิดว่าจะต้องมาเจอกับนายโธมัสวอดดี แต่เช็กชีรว ปีศาจ ผู้ที่ให้งงเอิญเป็นน้องชายของไฟซาลละ

อารมณ์ของเธอซึ่งคุกรุ่นนับตั้งแต่เขาพูดกับเธออย่างดูถูกตอนที่เธอถือถาดชาเข้ามาดูโซนขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ นี่ถึงตอนที่เขามองเธอเดินเข้ามาในห้องสมุด วิธีที่เขากวาดตามองราวกับกำลังถอดเสื้อผ้าด้วยสายตา เขาคงคิดว่าการจะเอาสาวใช้ขึ้นเตียงเป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าแต่งงานกับพี่ชายของเขากลายเป็นเรื่องผิดปกติดังอย่างแรง หญิงสาวคิดอย่างโมโหสุด ๆ

ทริหน้าเขิดคางและมองสบสายตาของความมาห์ บิน คาลิลิด อัล มุนตาสซีร์ ดวงตาสีเทาของเธอขุ่นเคืองและประกาศความเป็นปฏิกิริยาโจ่งแจ้ง แต่ความร่ำร้อนแห่งพลังทางเพศของเขากลับทำให้เธอเย็นสันหลังวาบ และเมื่อเขาถอนสายตาไป เธอถึงได้รู้ว่าตัวเองกลั่นใจอยู่

“พี่ชายของฉันตัดขาดจากครอบครัวหกปีมาแล้ว” เขาอธิบายเสียงเย็น

ข้างในอกของทริหน้าสะท้านสะเทือนกับคำว่า ‘ครอบครัว’ *ครอบครัว* อะไรที่ไหน ไฟซาลยืนยันว่าเขาไม่มีญาติ แต่ดูเหมือนเขาไม่ใช่แค่มีน้องชายจากที่ฟังนี้ดูเหมือนจะยังมีอีกพะระอ ทำไมไฟซาลต้องโกหกล่ะ และถ้าไฟซาลถูกตัดจากครอบครัว น้องชายเขารู้เรื่องการตายของเขาได้ยังไง ความไม่สบายใจของหญิงสาวเพิ่มขึ้นและเปลี่ยนเป็นความกลัวเมื่อความมาห์พูดต่อ

“ฉันไม่รู้เรื่องเลย จนเมื่อได้รับจดหมายของมร. สเตรเกอร์ที่ไฟซาลสั่งให้ส่งหลังจากที่เขาตาย ว่าภรรยาของไฟซาลตายมาตั้งสามปีแล้ว ไฟซาลไม่ได้บอกเลยว่าเขาแต่งงานใหม่” เขาจ้องใจพูดประโยคสุดท้ายพร้อมเหลือบสายตามาทิศทางทริหน้า

“ฉันไม่รู้เลยจนกระทั่งเมื่อสองอาทิตย์ก่อนนี้เองว่าไฟซาลมีลูกชาย

ลูกซึ่งตอนนั้นกลายเป็นกำพร้าพ่อแม่ไปแล้ว”

เขาเหลือบสายตามาทางทริน่าอีกครั้งด้วยดวงตาที่ดำมันขลับและแข็งกระด้างราวเหล็กขัดมัน

“ในฐานะที่เป็นผู้รับผลประโยชน์คนเดียวของไฟซาล ตอนนี้เธอเป็นผู้หญิงที่ร่ำรวยมากแล้ว” เขาพูดซ้ำๆ “แต่ฉันไม่ได้สนใจเรื่องทรัพย์สินสมบัติของเธอ และเชิญเธอครอบครองคุณหาสน์ปีศาจหนาวเย็นของเขาสบาย” เขาพูดอย่างดูถูกดูแคลนพลางกวาดตามองรอบๆ ห้องสมุดซึ่งไฟลุกโชนในเตาผิงไม่ได้ช่วยให้ความอบอุ่นแก่ห้องสักเท่าไร

“ฉันสนใจอยู่สิ่งเดียว นั่นคือหลานชายของฉัน กาซิม ฉันหวังว่าเด็กชายได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีหลังการตายของไฟซาล” เขาเริ่มพูดด้วยเสียงเย็นตัดหน้าทริน่าที่พยายามจะพูดบ้าง “ฉันมาเพื่อจะรับหลานของฉันไปที่บ้านเกิดเมืองนอนของพ่อแม่ ที่ควัมบาห์ แกะจะได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัว ช่วยกรุณาบอกพี่เลี้ยงของแกหรือใครก็ตามที่ดูแลว่าฉันต้องการพบหลานของฉัน และช่วยให้เก็บของส่วนตัวของแกอย่างเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันต้องการไปจากที่นี่ก่อนที่อากาศจะแย่ไปกว่านี้”

ทริน่าอ้าปากหวอ หัวใจเต้นกระชั้นแทบทะลุออกนอกอก

“คุณจะไปกาซิมไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น” เธอกระซกเสียงบอ กทั้งไม่อยากเพื่อสิ่งที่ได้ยินและโมโหจนสุดๆ จนลมแทบจะออกหูกับการออกคำสั่งใหญ่โตวางอำนาจ

“ตอนที่ฉันแต่งงานกับไฟซาล ฉันได้รับกาซิมเป็นลูกบุญธรรมของ ฉันแล้ว ฉันเป็นแม่ตามกฎหมายของแก และแกจะต้องอยู่ที่อิงเกิ้ลดินนี่ ที่นี่คือบ้านของแก” เธอจบประโยคด้วยเสียงเน้น ไม่ยอมมกลัวอำนาจและสีหน้าโกรธจัดของความมาห์

ขนตาดกดำขมวดเข้ากันจนเกือบเป็นโบ “เรื่องจริงหรือ”

เขาหันกลับไปถามทนาย แต่ทริน่าสุดเซ็งกับการปฏิบัติราวกับเธอเป็นแค่อินเฟอร์นิจอร์ หญิงสาวเย็นท้าวเอาจ้องเขม็งด้วยดวงตาที่ลึกราว

เพลิง

“แหล่งละสิ มันเรื่องจริง กาซิมเป็นลูกของชั้นตามกฎหมาย และฉันจะไม่อนุญาตให้คุณมาเอาตัวแกไป คุณไม่สิทธิ์ในตัวกาซิม”

“เราจะได้เห็นกัน หรือจะให้หนายความของชั้นจัดการ” ความมาห์ตอบอย่างเยือกเย็น

گرامของชายหนุ่มขบเป็นสัน ในสามสิบหกปีที่ผ่านมา ไม่เคยมีใครพูดกับเขาด้วยกิริยาไม่ให้เกียรติหรือไม่แสดงความเคารพแบบนี้ และที่แน่ๆ ไม่ใช่จากผู้หญิง

พ่อของเขาปกครองควับบาร์อย่างค่อยๆ เปลี่ยนแปลงให้ประเทศเป็นเสรีมากขึ้น และตัวเขาเองก็ใช้ชีวิตอยู่ในยุโรปและอเมริกานานพอที่เขาอมรับความเสมอภาคของเพศชายและหญิง แต่เขาเป็นเจ้าของชายและก็เคยชินกับการได้รับความเคารพอย่างสมบูรณ์ ได้รับการประจบประแจงด้วย และถ้าจะพูดจริงๆ ก็คือได้รับการชื่นชมอย่างออกนอกหน้าจากผู้หญิงจากทั้งสองวัฒนธรรม

เขา ไม่ชิน กับการถูกตะโกนใส่หน้าจากผู้หญิงมแดงเป็นเพลิง และความจริงที่ว่าพริ่นาดูสวยยิ่งกว่าเก่าในตอนโมโหก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย เธอชอบหายใจและเขากลับเอาแต่จ้องหน้าอกลึกๆ ที่ขยับขึ้นลงตามจังหวะ ความหงุดหงิดและอารมณ์ที่ดิบเถื่อนอีกแบบพุ่งกระชูด เขาจำไม่ได้เลยว่าเคยต้องการผู้หญิงอย่างเร่ร่อนขนาดนี้เมื่อไหร่

แต่ผู้หญิงคนนี้ต้องห้าม หล่อนเป็นภรรยาฝ่ายของไฟซาลและเป็นแม่บุญธรรมของหลานชายเขาด้วย

ความมาห์หันตัวกลับและใช้มือเสยผม นรกแท้ๆ เธอเป็นปัญหายุ่งยากที่เขาตัดไม่ได้

ชายหนุ่มคิดอย่างโมโห อีกฝั่งหนึ่งของโลกเจ้าพ่อผู้ที่ทั้งขวาและหัวใจสลายกำลังรอคอยที่จะได้เจอหน้าหลานชาย เขาสัญญากับเจ้าพ่อไว้แล้วว่า จะพาตัวกาซิมกลับไปควับบาร์ และเขาจะไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวัง

แต่สถานการณ์มันไม่ง่ายตรงไปตรงมาอย่างที่คิดเสียแล้ว ความมาหิฐตัวดี
อย่างไม่ต้องถ่อมตัวว่าเขาเป็นนักธุรกิจที่ชาญฉลาดและมีเล่ห์กลเชี่ยวชาญ
ดิน เป็นที่เคารพพนบถนอบและหวั่นเกรงในห้องประชุม

แต่นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาู้สึกงงงงไม่รู้จะทำอะไรต่อไปดี และ
เขาเกลียดความรู้สึกนี้เป็นบ้า

“ฉันไม่อยากเชื่อเลยล่ะว่าคุณจะแคโอบมาที่นี่และก็จะฉกเอาเด็ก
สามขวบไปประเทศอื่นหน้าตาเฉย ในเมื่อแกไม่รู้จักคุณด้วยซ้ำ” ทริน่าพูด
ใส่ “กาซิมยังเด็ก โดกว่เป็นหนี้หน่อยเดียว ให้ตายเถอะคะ แล้วแกก็เพิ่งเสีย
พ่อไปหยกๆ คุณไม่คิดสักนิดเลยหรือคะว่าแกจะตกใจขนาดไหนที่อยู่ๆ
จะถูกลักไปโดยคนแปลกหน้า”

“ฉันไม่ได้จะ ลาก แกไปไหน” ความมาหิฐวนกลับด้วยโกรธกับคำ
วิจารณ์ “ฉันมาที่นี่คนเดียววันนี้ แทนที่จะมีขบวนตามมาอย่างปกติ เพื่อ
ว่าฉันจะได้มีโอกาสให้แกได้ทำความรู้จักฉัน พี่ชายของฉันย่อมต้องรู้ว่า
ฉันจะต้องมารับตัวแกทันทีที่รู้ว่ามีแกอยู่ในโลก” เขาพูดเสียงห้วน

“ฉันเดาว่าแนนนี้นของกาซิมได้รับคำสั่งให้ดูแลแกต่อไปจนกว่าฉัน
จะมาถึงที่นี่ ฉันได้เตรียมจ้างแนนนี้นที่มีประสบการณ์และคุณสมบัติพร้อม
เพื่อจะได้ดูแลแกที่คว่ำบาห์แล้ว”

ความกลัววิ่งเข้าจับหัวใจของทริน่า และความสับสนก็มากขึ้นทุกที
แต่เธอเก็บซ่อนทั้งสองอย่างไว้มิดชิด

“แหม เสียใจด้วยนะคะ คุณเสียเวลาเดินทางมาเปล่าๆ” เธอบังคับ
เสียงตัวเองให้ราบเรียบ “แต่ไฟซาลพูดชัดเจนแล้วว่าต้องการให้กาซิม
เติบโตในประเทศอังกฤษ กับฉัน เขาเป็นคนขอให้อันรับกาซิมเป็นลูกเอง
และฉันก็ยินดีที่จะทำตาม”

“ถ้าฉัน ทำไมเขาไม่พูดถึงเธอเลยในจดหมาย”

ความมาหิฐถามคำถามที่ทริน่าไม่มีคำตอบ แต่ระซังช่วยไม่ให้ต้อง
พยายามนึกหาคำตอบ เมื่อออร์ดอน สเตรเกอร์ลุกขึ้นยืน

“ขอโทษที่ต้องขัดจังหวะครับ แต่มั่นใจว่าอากาศจะแปร่งเรื่อยๆ และผมต้องไปขึ้นรถไฟ” เขาพูดอย่างขอโทษขอโพย หยิบเสื้อโค้ทขึ้นสวม พลางมองออกไปทางหน้าต่างอย่างกังวล รู้ว่าหิมะนี้จะยังตกไปอีกหลาย ชั่วโมง

“คุณทริน่า ถ้าคุณต้องการคำแนะนำของผม...” เขาลังเลนิดหน่อย และหันสายตาไปทางความมืดแวบหนึ่งก่อนจะกลับมามองทริน่า “ติดต่อผมได้ที่สำนักงานที่ลอนดอนนะครับ ตลอดเวลา”

เขาเดินตรงไปทางประตูและหยุดเมื่อความมืดพุ่งขึ้นเสียงเฉียบ

“คุณแน่ใจหรือว่าไม่มีอะไรในพินัยกรรมที่พูดเรื่องเด็ก ไม่มีบอกไว้หรือว่าใครจะเป็นคนเลี้ยงดูกาซิม ไม่มีการให้ทุนสำรองไว้เลี้ยงดูเลยหรือ”

“ไม่มีครับ” ทนายตอบสั้นๆ “พี่ชายของคุณทิ้งทุกอย่างให้กับคุณทริน่า ด้วยหวังว่าเธอจะเป็นคนเลี้ยงดูกาซิมทุกอย่าง”

“ซึ่งฉันทำนะ” ทริน่าตะเบ็งบอกเสียงชัดเจน โมโหกับสีหน้าสงสัยเคลือบแคลงของความมาห์จนลมออกหู “ฉันรักกาซิมเหมือนกับเป็นลูกแท้ๆของตัวเอง”

“จริงละ” ความมาห์หันหนีจากหญิงสาวและหัวเราะเยาะเสียงดูถูก ทริน่าฟังดูน่าเชื่อถือ แต่เขาคิดว่ามันเป็นไปได้ที่จะเชื่อว่าเธอเตรียมพร้อมที่จะสละชีวิตเพื่อเด็กที่ไม่ใช่เลือดเนื้อของตัวเองด้วยความรัก ขนาดแม่ของเขายังทิ้งไปได้ลงคอ

ความมาห์เพิ่งนึกได้พร้อมกับความรู้สึกที่วูบในหัวใจว่าเขาแทบจะไม่ได้คิดถึงแม่เลยมาเป็นสิบๆ ปี จอร์เจียเป็นสาวอเมริกันและเป็นชายาคนที่สองของเจ้าพ่อ และจากที่พี่สาวคนละแม่ของเขาเล่า แม่พบว่าชีวิตในวังและการเป็นชายาของกษัตริย์แห่งควัมบาห์มีกฎเกณฑ์และระเบียบยากเกินกว่าจะรับและปรับตัว ความมาห์ไม่เคยรู้เรื่องนั้น ตอนที่เขายังเป็นเด็ก เขาก็แค่ยอมรับการบินไปเยี่ยมบ้านที่อเมริกาบ่อยๆ ของแม่ และก็ได้แต่คอยแล้วคอย

เล่าให้แม่กลับบ้านอย่างอดทน แต่เมื่อเขาอายุได้สิบเอ็ดปี แม่ก็ไม่เคยกลับมาอีกเลย และเขาก็ไม่เคยเห็นหรือได้พูดกับแม่อีกเลยนับแต่นั้นมา

เจ้าฟอทรงอธิบายว่าแม่ยังอยู่กับการดูแลยายที่ป่วยกะเสาะกะสะและกลับมาไม่ได้ ความมาห์คิดถึงแม่เหลือเกิน และก็แอบเก็บเสื้อคลุมของแม่ไว้ใต้หมอน นอนร้องไห้คิดถึงแม่ทุกคืนอยู่อีกหลายปี แต่เมื่อเขาอายุได้สิบสี่ เขาถึงได้รู้ความจริงว่าแม่ไม่ยอมอยู่ที่ควัมบาห์อีกต่อไป และยอมรับเงินก้อนมหึมาจากเจ้าฟอเพื่อจะไม่เรียกร้องสิทธิในตัวลูกคนเดียวของแม่

แม่ขายเขาให้ฟอ!

และตั้งแต่นั้นความมาห์ก็ไม่เคยร้องไห้อีกเลย ไม่ยอมแม้แต่จะคิดถึง แต่เขาได้เรียนรู้บทเรียนที่มีค่าในเรื่องความรัก ความมาห์คิดอย่างขมขื่น บทเรียนที่เกิดซ้ำอีกครั้งเมื่อหกปีก่อน เมื่อเขาถูกผู้หญิงคนเดียวที่เคยรักหักหลัง

เสียงดังแว่วๆ อยู่ข้างนอกประตูห้องสมุดดึงดูดชายหนุ่มกลับมา จากความคิดคำนึง เป็นเสียงของเด็กร้องไห้ผสมกับเสียงพูดลำเนียงชาวยอร์กเซอร์ อิดใจต่อมาประตูก็เปิดผลัะและผู้หญิงวัยกลางคนเดินเข้ามาพร้อมเด็กชายที่กำลังงอแง

“ขอโทษที่มารบกวนค่ะ” เธอรีบบอกทรินาโดยไม่ได้สังเกตว่าบรรยากาศในห้องกำลังตึงเครียด “แต่คุณหนูกาซึมเดินหัวชนกับโต๊ะในห้องครัวค่ะ คุณก็ทราบว่าจะวิ่งชนไปทั่ว ดุสิคะ ตอนนี้นิ้วโน้ดลูกเป็นไขไก่ที่หน้าผาก แต่แกไม่ยอมให้ฉันปลอบค่ะ ร้องจะหาคุณคนเดียว”

ทรินาอ้าแขนออกรับตัวเด็กน้อยทันควัน หัวใจของหญิงสาวบีบเค้นเมื่อเด็กชายโอบแขนรัดรอบคอและซุกหน้ากับอก

“โอ้ โอ้ คนเก่ง ไม่เป็นไรนะจ๊ะ หนูจ๋า ให้แม่ดูหัวลูกหน่อย” ทรินาบิดมมหยักศกสีดาสนิทจากแถวหน้าผากและดูที่รอยแดงซ้ำ ก่อนจะกดถุงน้ำแข็งที่อลิซส่งให้ที่รอยแผล

“โอ้ หัวโนเลยนะนี่ แต่ไม่เป็นไรมากนะจ๊ะ คนเก่งของแม่”

เสียงสะท้อนของกาซิมค่อยๆ เบาลงเมื่อเธออดเด็กน้อยไว้กับอก กาซิมมีกลิ่นหอมอ่อนๆ ของสบู่และแป้งเด็ก และความรักที่มีต่อเด็กชาย รุนแรงราวกับถูกบีบเค้นหัวใจด้วยกำปั้นใหญ่ ทริনারักกาซิมมาตั้งแต่ อายุสามเดือน และไม่มีอะไรที่จะทำให้เธอยอมยกลูกให้ใคร เธอสาบาน อยู่ในใจ แต่เมื่อเธอเหลือบตามองน้องชายของไฟซาลที่จ้องมองอยู่ด้วย ดวงตาสีดำอย่างไม่พอใจ เธอก็เต็มไปด้วยความหวั่นกลัว

อลิซถอนใจอย่างโล่งอก “คุณหนูกาซิมชนร้ายกาจจริงๆ ค่ะ” เธอ บอกผู้ชายสองคนอย่างจะแก้ตัว “ขอวิ่งไปในนามนี้และเป็นปาย แล้วก็ทำ ตัวเองเจ็บตัวเรื่อยค่ะ คุณผู้หญิงทรินาต้องคอยดูแลคุณหนูตลอดเวลาค่ะ”

ทรินาเห็นความมาห์ฆมวดคิ้วและนึกครางอยู่ในใจ ชอบใจนะ อลิซ ช่วยได้มากทีเดียว

“เธอจะไม่เรียกหมอให้มาตรวจดูแผลหน่อยเหรอ” ชายหนุ่มถาม เสียงเย็นเยียบ

กาซิมดินยุกยิกในอ้อมแขนอยากจะลงพื้นและมีท่าว่าจะล้ม อุบัติเหตุไปแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แกก็เหมือนเด็กสามขวบทั่วไปที่กำลังชน ให้ ตายเถอะค่ะ จะให้ฉันมัดแกไว้ในห่อผ้าหรือล่ามขาไว้ได้ยังไงคะ ฉันเป็น แนนนี่ที่ผ่านการอบรมและมีคุณสมบัติครบถ้วนเรื่องการปฐมพยาบาล” หญิงสาวพูดต่อเมื่อความมาห์ยังมีท่าไม่เชื่อ “ฉันมีความสามารถที่จะดูแล กาซิมได้อย่างสมบูรณ์แบบ”

ทรินาเซิดค้างและสบตากับสายตาทำทนายและแจ้งกระด้าง เธอ กลียดความหึงโห้งของเขาเหลือเกิน แต่กลับหันหน้าหนีไม่ได้ เธอเห็น ดวงตาดำคู่นั้นลุกโชนอยู่ลึกๆ และในช่วงอดีตใจนั้น ทรินาได้ทันเห็นแววเห็น กระหายก่อนที่ชนตาตกหน้าจะหลุบลงปิดไว้ทันควัน

หญิงสาวสั่นทิมและหันมาทางกอร์ดอน สเตรเกอร์ผู้ที่กำลังเดิน ตรงไปที่ประตู

“คุณทริน่าครับ ผมขอโทษจริงๆ แต่ผมต้อง...”

“ได้ค่ะ” ทริน่าตัดสินใจทันควันวางกาซิมลงพื้นและหันบอกลิซ
“ช่วยดูคุณหนูให้แป็บตอนที่ฉันไปส่งมร.สเตรเกอร์นะคะ”

ว่าแล้วเธอก็เดินตามทนายไปตามทางเดินและรีบหยุดเอาไว้ก่อน
ที่เธอจะเปิดประตูหน้า

“มร.สเตรเกอร์คะ ไฟซาลมอบจดหมายที่เขาสั่งให้คุณส่งไปถึงน้อง
ชายหลังจากเขาตายเมื่อไหร่คะ ตอนที่เขาแต่งงานกับฉันหรือคะ” ทรินา
ถามเสียงแหบ

“เปล่าครับ ไม่ใช่ ให้ตอนประมาณหนึ่งเดือนก่อนตายครับ ก่อน
หน้านั้นผมเองก็ไม่ทราบเลยด้วยซ้ำว่าเขามีครอบครัว และผมเห็นแล้วว่า
เรื่องนี้คงทำให้คุณช็อกเหมือนกัน” เขาบอกอย่างสุภาพ

ทรินากัดปากและรู้สึกเหมือนอยากจะทำอะไรบางอย่างกับทนายผู้เข้ามา
เข้าใจ

“วันที่ไฟซาลทราบว่าเขากำลังจะตาย เขาก็กังวลกับอนาคตของ
กาซิมมาก ฉันเป็นคนดูแลกาซิมมาตั้งแต่แกอายุสามเดือน ภรรยาของไฟ
ซาลเสียชีวิตเพราะมีโรคแทรกซ้อนระหว่างคลอด และพอเมื่อหมอนิฉัย
โรคของไฟซาลเมื่อปีก่อน เขาก็ขอให้ฉันแต่งงานกับเขาเพื่อจะได้มีสิทธิ์รับ
กาซิมเป็นบุตร เขาบอกว่าเขาไม่มีครอบครัวคนอื่นและไม่อยากให้กาซิม
เติบโตในบ้านสงเคราะห์...เหมือนที่ฉันเคยค่ะ”

ทรินาไม่ชอบการพูดถึงอดีตของเธอเลย เธอลดสายตาลงจาก
ใบหน้าของทนายเมื่อเล่าต่อด้วยเสียงเบา

“แม่ของฉันติดยาเสพติดค่ะ แล้วก็ตายตั้งแต่ตอนที่ฉันอายุแค่
สิบขวบ ฉันใช้ชีวิตในวัยเด็กอยู่ในการอุปการะของกรมสังคมสงเคราะห์
ฉันเป็นวัยรุ่นที่มีปัญหาค่ะ และก็ไม่รู้เลยว่าป่านี้อาจจะเป็นยังงัยอยู่ที่ไหนถ้า
ไม่ได้รับไปอุปการะ อาจจะทำงานอยู่ข้างถนนเพื่อหาเงินซื้อยาแบบที่แม่
เคยทำ”

หญิงสาวเล่าอย่างขมขื่น “พ่ออุปถัมภ์ของฉันทำงานที่อิงเกิ้ลตันนี่ค่ะ เป็นคนสวน และเมื่อไฟซาลซื้อที่นี้พร้อมกับกาซิมซึ่งตอนนั้นอายุแค่สามเดือน เขาก็จ้างให้ฉันเป็นแม่นี่ของกาซิม ถึงแม้จะรู้เรื่องภูมิหลังของฉัน แต่เขารู้ว่าฉันรักและปกป้องกาซิมเหมือนกับเป็นลูกของตัวเองแท้ๆ”

ทริน่ารู้สึกเจ็บปวดที่ไฟซาลไม่ได้พูดจริงกับเธอ เขามี *ครอบครัว* และก่อนจะตายก็ตัดสินใจที่จะบอกครอบครัวว่าเขามีลูก เขายังงั้นเพราะเขาเริ่มจะมีความเคลือบแคลงไม่ไว้วางใจในความสามารถว่าเธอจะเป็นแม่ที่ดีได้หรือเปล่านะ หรือเขาตัดสินใจอยากให้ครอบครัวที่ตัดขาดได้มีส่วนในการเลี้ยงดูกาซิม

ความไม่มั่นคงและความระแวงเก่าๆ วนเวียนกลับมาในใจ แต่กอร์ดอน สเตรเกอร์เปิดประตูและความหนาวเย็นก็พรั่งพรูเข้าข้างในทันที จนถึงทริน่าออกจากความคิดของตัวเอง

ทนายความยิ้มให้อย่างเห็นใจ “คุณ เป็นแม่บุญธรรมของกาซิม คุณทริน่า” เขาพูดอย่างอ่อนโยน “และใครก็จะมาเอาแกไปจากคุณไม่ได้ คุณคนเดียวเท่านั้นที่จะตัดสินใจว่าอะไรจะดีที่สุดสำหรับกาซิม หรือว่าจะให้แก่ได้ติดต่อกับครอบครัวของแกในควับบาห์”

เขาตั้งใจปิดประตูไว้ข้างในหนาวและก้าวออกไปสู่หิมะที่โปรยปราย ก่อนจะหันกลับมาอีกครั้ง

“ผมได้ค้นคว้าหาข้อมูลมานิดหน่อยก่อนจะมาที่นี่ และจากเท่าที่ทราบ ชีคความาห์ บิน คาร์ลิต อัล มุนตาสซีร์ เป็นนักธุรกิจที่โด่งดังมากในเรื่องชื่อเสียง ได้รับความเคารพชื่นชมในโลกธุรกิจว่าฉลาดและเชี่ยวชาญดินนาดู เขาเป็นผู้ชายชนิดที่คุ้นเคยกับการได้ทุกอย่างตามแบบของเขา และก็ไล่ตามสิ่งที่ประสงค์ด้วยความมุ่งมั่นเอาชนะและโหดเหี้ยม แต่ในขณะเดียวกัน ผู้คนส่วนใหญ่ก็คิดว่าเขามีเสน่ห์และน่าหลงใหล โดยเฉพาะพวกผู้หญิง”

เขายิ้มให้น้อยๆ เมื่อเห็นแก้มของทริน่าเป็นสีชมพู “ที่ผมจะบอก

ก็คือ ต่อรองกับเขาอย่างระมัดระวัง คุณทรีน่า และก็อย่าปล่อยให้เขา
ข่มขู่คุณได้” กอร์ดอน สเตรเกอร์เตือนเบาๆ

“อย่าห่วงเลยคะ ฉันไม่ยอมง่าย ๆ อยู่แล้วค่ะ” ทรีน่าตอบอย่างหนัก
แน่น

แต่เมื่อเธอรีบเร่งกลับเข้ามาในห้องสมุด ที่ซึ่งเธอทิ้งชีวิตความหวัง
ไว้กับลูกชาย ความกลัวก็แล่นจับจวนร่างสะท้าน ทันทีที่เธอเห็นความหวัง
เธอก็ตะลึงงันกับความดูดีมีเสน่ห์และพลังงานทางเพศของชายหนุ่ม ผู้ชาย
คนนี้บ่งบอกถึงอันตราย และแนวแห่งความเป็นนักล่าที่เธอเห็นได้จากดวง
ตาสีดำราวนิลคู่นั้น ก็ส่งเสียงเตือนให้เธอต้องระวังตัวอย่างที่สุด

จอย
บุ๊คคลับ